

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 21/98

Ústavný súd Slovenskej republiky v Košiciach na neverejnom zasadnutí senátu konanom 5. marca 1998 predbežne prerokoval podnet [REDACTED], bytom [REDACTED] vo veci porušenia základného práva na súdnu ochranu upraveného v čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky konaním Obvodného súdu Bratislava 2, sp. zn. 15 C 186/92 a Mestského súdu Bratislava, sp. zn. 12 Co 124/93 a takto

r o z h o d o l :

Podnet [REDACTED] **o d m i e t a** ako zjavne neopodstatnený.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Podaním z 27. januára 1998, ktoré bolo 30. januára 1998 doručené Ústavnému súdu Slovenskej republiky v Košiciach (ďalej len „ústavný súd“) jeho pisateľ (ďalej len „navrhovateľ“) oznámil, že ústavný súd sa „o konaní k I. žiadosti o obnovu konania nezmieňuje“. Predseda ústavného súdu svojím listom č. Spr 86/98 z 23. februára 1998 navrhovateľovi oznámil, že „vzhľadom na Vaše tvrdenie o podaní nového podnetu vo veci porušenia Vášho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ústavy konaním vyššie uvedenými uzneseniami všeobecných súdov, tento Váš podnet som pridelil sudcovi spravodajcovi a poveril som ho prípravou konania“.

Podľa jeho obsahu navrhovateľ namietal, že uznesenie ústavného súdu č. I. ÚS 74/97 z 11. novembra 1997, ktorým vo výrokovej časti v bode 1 a 2 bol odmietnutý jeho podnet doručený ústavnému súdu 23. júna 1997, sa nezaoberalo ďalšou časťou tohto podnetu. Z tohto podania, ako i z údajov, ktoré sú v spise ústavného súdu č. I. ÚS 74/97 ďalej vyplýva, že touto ďalšou časťou podnetu je žiadosť o obnovu konania, ktorá bola predmetom rozhodnutia Obvodného súdu Bratislava 2 sp. zn. 15 C 186/92, ktorý ju zamietol podľa názoru navrhovateľa „len obmenou tvrdenia odvolacieho súdu k návrhu žaloby“ (str. 4 pripojenej žiadosti z 27. januára 1998 adresovanej Okresnému súdu Bratislava 2). O odvolaní proti tomuto rozhodnutiu rozhodoval Mestský súd Bratislava, sp. zn. 12 Co 124/93 30. júna 1993. Navrhovateľ namietal, že odvolanie bolo prejednané bez nariadenia pojednávania. Neuviedol však, akým konaním alebo postupom prvostupňového súdu a odvolacieho súdu malo byť porušené jeho základné právo na súdnu ochranu upravené v čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky (v ďalšom len „ústava“).

II.

Ústavný súd je podľa čl. 130 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky oprávnený konať o podnetoch, ktorými fyzické alebo právnické osoby namietajú porušenie svojich práv. Z konania o podnetoch nie je možné vylúčiť ani postup všeobecných súdov Slovenskej republiky, pokiaľ v jeho dôsledku došlo k porušeniu základného práva alebo slobody fyzickej alebo právnickej osoby ako účastníka súdneho konania (čl. 46 až 50 Ústavy Slovenskej republiky), a ak tomuto základnému právu alebo slobode neposkytuje ochranu žiadny orgán Slovenskej republiky (napríklad prostredníctvom riadneho opravného prostriedku). Pri predbežnom prerokovaní každého podnetu ústavný súd skúma, či obsahuje zákonom predpísané náležitosti upravené v § 20 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 293/1995 Z. z., ako aj prípadné dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 citovaného zákona.

V rozhodnutí sp. zn. I. ÚS 40/95 ústavný súd v podobnej veci vyslovil právny názor, že konanie začne podľa čl. 130 ods. 3 ústavy len vtedy, ak podnet obsahuje skutočnosti, z ktorých možno vyvodiť záver o priamej súvislosti takéhoto porušenia s ústavou. Ústavný súd môže preskúmavať len tie rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré predchádzalo rozhodnutiu, alebo rozhodnutím samotným došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Za porušenie základného práva alebo slobody však nemožno považovať neúspech (nevyhovenie návrhu) v konaní pred všeobecným súdom.

Ústavný súd z tohoto hľadiska posúdil podnet [REDAKOVANÉ], pričom pri jeho predbežnom prerokovaní zistil, že je obsahovo a vecne totožný s tým, o ktorom už 11. novembra 1997 rozhodol uznesením o jeho odmietnutí (I. ÚS 74/97). Nový podnet navrhovateľa z 27. januára 1998 neobsahoval žiadne nové právne a ani faktické skutočnosti odlišné od tých, ktoré uviedol v predošlom podnete z 23. júna 1997. Podľa právneho názoru ústavného súdu neskorší podnet (návrh) nemožno považovať za opodstatnený, ak obsahuje len tie právne alebo faktické skutočnosti, ktoré ústavný súd už predtým viedli k odmietnutiu obsahovo a vecne totožného skoršieho podnetu (návrhu) toho istého navrhovateľa pre niektorý z dôvodov uvedených v § 25 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. (podobne ústavný súd rozhodol vo veci I. ÚS 44/97).

S ohľadom na obsah podnetu ústavný súd poukazuje na právny názor vyslovený v rozhodnutí sp. zn. I. ÚS 74/97, že nie je oprávnený preskúmať a posudzovať dôvody všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej (to všeobecne platí pre všetky stupne všeobecných súdov, ktoré sa na rozhodovaní podľa zákona zúčastňujú).

Všeobecné súdy pri rozhodovaní vo veci samej vychádzajú výlučne zo zákonnej (čl. 144 ods. 1 ústavy) a nie ústavnej právnej úpravy. Ústavný súd je však oprávnený posúdiť len prípadnú neústavnosť konania, resp. rozhodovania všeobecných súdov, t. j. či v konaní pred nimi nedošlo k porušeniu procesnoprávných princípov konania (čl. 46 až 50 ústavy). Takto vymedzená právomoc ústavného súdu

nemá v žiadnom prípade za následok vznik oprávnenia spočívajúceho v posudzovaní a hodnotení rozdielností právnych názorov všeobecných súdov, ku ktorým dospeli na základe výkladu a uplatňovania zákonov.

Namietaným rozhodnutím Obvodného súdu Bratislava 2, sp. zn. 15 C 186/95 a rozhodnutím Mestského súdu Bratislava, sp. zn. 12 Co 124/93 bol zamietnutý návrh navrhovateľa na obnovu konania, t. j. procesného rozhodnutia. Z jeho údajov nevyplývalo, že týmito rozhodnutiami alebo samotnými postupmi uvedených súdov bolo porušené konkrétne základné právo, pričom rozhodnutie sp. zn. 15 C 186/95 opäť vôbec nepripojil.

Ústavný súd Slovenskej republiky preto podľa § 25 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u ě n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. marca 1998

Za správnosť vyhotovenia:

JUDr. Ján Klučka
predseda senátu